

РЕШЕНИЕ

№ 7164

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1588** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Б. Х. Й., ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу Районен съд София за осъждането му за сумата от 1000лв. неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждане за това, че на 17.10.22г. е публикувана невярна информация по нчхд №16380/21г. на сайта на СРС, че присъда №173/07.07.2022г. е влязла в сила, както и че има постановено решение със същите данни №2542 от 07.07.22г., което не съществува.

По изложените в исковата молба обстоятелства - се моли исковата претенция да бъде уважена. Ищецът твърди, че като подсъдим по нчхд №16380/21г. на сайта на СРС, на 17.10.2022г. е направил справка и е установил, че е публикувана информация, че присъдата №173/07.07.2022г. е влязла в сила. За същата е разбрал още от постановяването ѝ от съдебното заседание въпреки, че не е присъствал на същото, но след приключването му е бил уведомен от пълномощника си адв.Л.. Също така е бил уверен от последния, че присъдата като подлежаща на оспорване, ще бъде обжалвана. Лицето не е било съгласно с това, че е признат за виновен по повдигнатото обвинение, макар да е освободен от наказателна отговорност с налагането на административно наказание глоба. При изложените факти, на 17.10.2022г. Й. е направил справка в сайта на СРС и е установил, че е отразено, че присъдата е влязла в сила. Почувствал се е объркан, тъй като от пълномощника си е знаел, че присъдата е обжалвана. Притеснил се, че правата му не са били защитени по адекватен начин. Разгневил се е,

че е бил осъден въпреки, че е бил невинен. Не е можел да заспи от притеснение, подложен е бил на стрес, докато не е разговарял с адвоката си и не се е убедил, че в действителност присъдата е обжалвана. Визира, че освен, че невярната информация се е състояла в статуса на съдебния акт, че е влязъл в сила, то на 17.10.2022г. установил, че по делото има и данни, че е постановено и решение, също с отбелязването влязло в сила. Подчертава, че неизвестността за това дали е оспорен или не акта, го е измъчвала продължително време, независимо, че още на 18.10.22г. е било подадено искане до СРС да му се предоставят преписи от актовете по делото. Едва на 01.12.2022г. при влизането си за пореден път в сайта на СРС, ищецът е установил и конкретното съдържанието на Решение №2542 от 07.07.2022г., като е видял, че е осъден за втори път за същите деяния, както в присъдата по делото. Отново е изпитал паника, не е успял да заспи, притеснил се е, бил е объркан и доколкото е било късно, не е позвънил на адвоката си, с който са се видяли на сутринта. На 08.12.2022г. е била подадена въззивна жалба и срещу решението, която е бил върната, тъй като СРС е установил, че няма друг акт, освен присъдата и в сайта на съда е допусната грешка за това, че има решение. С оглед изложеното ищецът обобщава, че за изпитания стрес и негативни емоции за периода, му се дължи обезщетение, за уважаването на която претенция са налице всичките елементи от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Подчертава се, че това е административна, а не правораздавателна дейност на съда или съдебния служител, която е причинила вреди на лицето, както и е налице причинна връзка. С оглед изложеното –се моли да се уважи иска в цялост.

В СЪДЕБНО заседание жалбата се поддържа от адв.Л.. Претендира се присъждането на адвокатски хонорар по чл.38, ал.2 от ЗОДОВ. Подчертава се, че искът е безспорно доказан от събраните в съдебното заседание доказателства, както и допуснатата грешка с оглед невярното отразяване, констатирано безспорно от експертизата, така и преживяните негативни емоции, установени от разпита на свидетеля.

Ответната страна, чрез юрк. Д., оспорва претенцията по изложените съображения в писмения отговор на л.38. Твърди се, че няма незаконосъобразно действие или бездействие на СРС, няма вреди, няма и причинна връзка. В действителност не се оспорва допуснатата грешка, но се визира, че СРС не поддържа сайта. Подчертава се, че ищецът макар да има информация, че присъдата не подлежи на оспорване, е знаел, че същата се обжалва. Дори, когато е видял, че има погрешно посочено решение на 07.12.2022г., то той е имал правото и задължението да следи сам и да се уведомява за движението по делото, поради което е можел да направи справка при проверка на място в съда. С оглед изложеното се моли да се отхвърли иска. Претендира се юрисконсулстко възнаграждение.

Представителят на СГС-прокурор Д., изразява становище за основателност в цялост на иска, тъй като е установено, че има немарливо изпълнение на административна дейност от ответника, за което трябва напълно да се репарират вредите, причинени на ищеца.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

От фактическа страна не е спорно, че:

На 07.07.22г. по нахд №16380 е постановена присъда №173 от същата дата /л.10/, с която подсъдимият Б. Х. Й. е признат за виновен в това, че е разгласил за конкретно лице позорни обстоятелства и му е приписал престъпление, чрез подадена жалба от 02.09.21г.-престъпление по чл.147, ал.1 от НК, след което съдът го е освободил от

накаателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба“ от 1500лв. на основание чл.78а от НК.

Не е спорно също, че по въззивна жалба срещу присъдата-същата е отменена с решение №656 от 25.10.22г. постановено по ндчх №20221100603134 по описа на СГС за 2022г. като делото е върнато за ново разглеждане /л.11-13/.

По делото на л.22 е представено определение №3886 от 19.12.22г. по дело №13863/22г., видно от което е постановена присъда №173/07.07.22г., която с решение от 25.10.22г. на СГС е отменена като делото е върнато за ново разглеждане и преди да се разпредели по делото е постъпила жалба от Й. от 08.12.22г. срещу решение №2542 от 07.07.22г.. СРС установява, че такова решение липсва в кориците на делото, тъй като същото погрешно е генерирано в системата с дата от 07.07.22г., подписано с квалифициран ел.подпис отново погрешно на 15.10.22г. /определение на л.23 гръб/. С оглед това, че СРС приема, че има узнаване както на присъдата, така и на решението от 07.07.22г., приема, че частната жалба срещу решението е просрочена и я връща. Това определение с определение №425 от 10.02.23г. по чнд №5713 /л.24/ по описа на СГС – е потвърдено. В това определение СГС обаче подробно е анализирал допуснатата грешка и е отправил насоки да се помисли за в бъдеще „в ЕИСС как да не се допускат подобни ситуации или да се предвиди поне възможност за изтриване“ - л.26 долу.

В съдебното производство за грешката и начина на допускането ѝ е било изслушано основно /л.95/ и допълнително заключение /л.113/ от вещото лице Г. Р., които не са оспорени и които съдът напълно кредитира.

Видно от допълнителното заключение, което най-пълно отговаря на поставения въпрос чия е грешката за отбелязването „влязло в сила“, то това е породено от факта, че на 07.07.22г. в 14,36ч. служителят на СРС А. Г. М. при създаването на проекта - атрибутът „подлежи на обжалване“ не е бил маркиран. Съответно присъдата е подписана с КЕП от съдия Ц. М. на 07.07.22г.в 14,37ч. като и в този момент този атрибут продължава да не е отбелязан. С оглед изложеното, поради липсата на маркиране „подлежи на обжалване“ в системата се отразява датата на влизане в сила като датата на постановяване на акта.На 08.12.22г. в 12,57ч. е направена последваща редакция в структурираните данни на присъдата от съдията като е отразено, че присъдата е отменена и делото е върнато за ново разглеждане, поради което датата на влизане в сила на присъдата от 07.07.22г. е нулирана.В данните в Ц. тази дата не е премахната, защото липсва метод за това.

Към исковата молба и към становището на адв.Л. са представени извадки –екранни снимки от Ц..

В съдебното заседание е разпитана и майката на ищеца Ж. Й. /л.80 гръб/, като видно от показанията ѝ синът ѝ не приел добре осъждането си на 07.07.22г., но ударът дошъл на 17.10.22г., когато проверил в системата на СРС по интернет и видял, че присъдата му е влязла в сила. Станало му е лошо, изпаднал е в шок, започнал е да псува, вика. Свидетелката му е дала лекарства за успокоение. Упреквал е адвоката си, че не е подал жалба. Същото било, когато и узнал, че има решение м.12, освен присъда. От тогава лицето е с нервен стомах, повръща, не се храни добре. Малко се поуспокоил, когато разбрал, че има жалба, но не напълно. Свидетелката по направените распечатки, които са и предявени, потвърждава, че това е сайта, където синът ѝ бил влязъл. Казал ѝ „Виж какво решение са взели, не мога да повярвам, толкова е несправедливо“.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна съдът намира следното:

Исковата претенция е напълно основателна, както по основание, така и по размер. За да се уважи иска безспорно, следва да е налице фактическият състав по чл.1, ал.1от ЗОДОВ, изразяващ се в административно действие или бездействие конкретно на ответника респ.негов служител; вреди, настъпили в правната сфера на ищеца, и причинна връзка.

Съдът при обстоен анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, установява, че са осъществени и трите елемента. На първо място за това изцяло се кредитират заключенията на в.л. Р., които са подробни и изчерпателни. От допълнителното заключение безспорно се налага констатацията, че има липсата на действие по отношение на постановената присъда на 07.07.2022г., когато с въвеждането на акта от съдебния служител и подписването на присъдата от съдия-докладчика не е маркиран бутон, че „подлежи на обжалване“. Това е довело до автоматичното генериране на невярната информация, че присъда №173 е влязла в сила. Така е било от 07.07.22г. до 08.12.22г., когато в 12,57ч. е направена последваща редакция в структурираните данни на присъдата от съдията като е отразено, че присъдата е отменена и делото е върнато за ново разглеждане, поради което датата на влизане в сила на присъдата от 07.07.22г. е нулирана. В данните в Ц. тази дата не е премахната, защото липсва метод за това.

Направените констатации се потвърждават и от представените извадки от сайта, приложени от ищеца, както и от събраните гласни доказателства.

Следователно установи се наличието на първия елемент –незаконосъобразно административно бездействие, довело до това от 07.07.22г. да се генерира невярна информация, че присъдата е влязла в сила. Тази информация е била налична до 08.12.22г.. По делото отново от посочените доказателства се установи, че има и погрешно отразяване в системата на друг, непостановен акт-решение с идентично съдържание. Това решение е погрешно генерирано в системата с дата от 07.07.22г. и също е било възприето от ищеца на 17.10.2022г. като наличен акт и едва по-късно съдържанието му, идентично с това на съдържанието на присъдата -на 07.12.2022г. е било доведено до знанието на ищеца.

За причинените вреди –наличието им и техния интензитет, съдът напълно дава вяра на свидетелката, макар и майка на ищеца. Последната се е съгласила да свидетелства и дава последователни и обективни показания, съответстващи на останалите по делото доказателства. На свидетелката са предявени извадките от сайта и същата ги е разпознала като съдържание на екрана от компютъра на сина ѝ, предизвикало възбудата и негодуванието му на 17.10.22г.. Свидетелката е очевидец на състоянието на сина си от узнаване на информацията, че присъдата е влязла в сила. Тя споделя, че му е станало лошо, изпаднал е в шок, започнал е да псува, вика. Свидетелката му е дала лекарства за успокоение. Упреквал е адвокатата си, че не е подал жалба. Същото било, когато и узнал същия ден по-късно с поредното си влизане в сайта, че има решение, освен присъда. „От тогава е с нервен стомах, повръща, не се храни добре“ –казва майка му. Допълва, че малко се поуспокоил, когато разбрал, че има жалба, но не напълно. Казал ѝ „Виж какво решение са взели, не мога да повярвам, толкова е несправедливо“. Конкретно се установи, че отново на 07.12.2022г. съдържанието на въпросното решение е било известно на ищеца. Тези данни са били налични от постановяването им на 07.07.22г., станали достъпни на ищеца на 17.10.22г. до 08.12.22г., когато е отразено, че присъдата е отменена и са заличени. С оглед изложеното съдът намира, че в правната сфера на ищеца безспорно от невярна

информация по делото на няколко пъти –за узнаване на влизането в сила на присъдата и респективно на решението и впоследствие и за съдържанието на решението, са настъпили последици. Те са негативни и интензитета им съдът определя като завишен и кореспондиращ на размера на търсеното обезщетение. Същото по справедливост във връзка с чл.52 от ЗЗД определя именно на 1000лв.. За да обуслови този си извод, съставът намира, че ищецът е претърпял неколккратно в периода шок и стрес от това, че е осъден с влязъл в сила акт. Първия път на 17.10.22г. до сутринта, когато се е свързал с адвоката си, и впоследствие същото, макар и поуспокоен, че присъдата е обжалвана, както и на 07.12.22г. /въпреки, че отново е знаел, че присъдата му е обжалвана/ , но е видял мотивите на решението с идентично съдържание и отбелязване като присъдата. За размера съдът освен, преценявайки времето, съобразява и факта, че източник на тази информация е съдебен орган. Възприемането ѝ от страната по делото, носи авторитета на институцията и първоначално /в първите часове след 17.10.22г./ не е имало основание този авторитет да бъде подлаган на съмнение. Дори и да е отишъл и направил справка на място в сградата на СРС-служителят би дал на лицето същата информация и справка, която е видна от системата. Не би могъл, без санкцията на съдията, да увери лицето, че е станала грешка. Ето защо съставът възприема, че се касае за немарливо отношение при изпълнението или по-точно неизпълнение на конкретното задължение от страна отвеника /така, както дава и становище представителят на СГП/, защото това е станало не веднъж и инцидентно, а последователно. Съдът следва да маркира, че възприема това отношение и за недостатъчно адекватно при отразяването на акт, който не съществува на хартиен носител- въпросното решение. При оспорването му съдия-докладчикът по делото, връща жалбата от 08.12.22г., защото била просрочена, макар такъв акт да липсва /определение на л.22/. Далеч по обосновано е изложеното в мотивите на определението на СГС да констатира проблема и да предложи за в бъдеще изход за решаването му. Изложеното, доколкото съдът не може да преценява правораздавателната дейност, следва да се има предвид при формиране на вътрешното убеждение на състава и по-конкретно при определяне размера на обезщетението. Колкото по-интензивно е отричането на проблема от източника на създаването му, толкото по-значими и силно оставящи следи са вредите, причинени на ищеца. Ето защо това лутане сред посочените неверни данни при ищеца е причинило вреди, които съдът намира за справедливи в търсения размер от 1000лв..Безспорно е, че ответникът е допуснал да е отразено, че присъдата е влязла в сила, но и е маркирано решение, което не е постановено. Визирал е, че жалбата срещу същото е просрочена, макар да няма подобен акт и съдържанието на същия да е публикувано също на сайта, идентично със съдържанието на присъдата. Сред този поток от информация, невярна и заблуждаваща, е напълно обосновано, ищецът да изпита описаните вреди и да не вярва на пълномощника си.

За състава е доказано и наличието на причинна връзка между бездействието на ищеца и негативните му преживявания. Тази връзка е пряка и непосредствена. От възприетата невярна информация, ищецът е започнал да страда и да изпитва силни и негативни емоции.

Следователно –исковата претенция е изцяло основателна и и следва да се уважи, ведно с претенцията за лихва. Същата по чл.86 от ЗЗД се търси в законния ѝ размер от датата ѝ на уреждане -17.10.22г..

Доколкото иска се уважава, то следва да се присъдят разноски, за което на л.120 по

делото е представен списък. Съдът не установява по направеното възражение, търсения адвокатски хонорар да е прекомерен. Видно от чл.13, ал.2 от Наредба 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения при защита на ищцовата страна се препраща към чл.7, ал.2 от наредбата т.е. съобразно размера на исковата претенция като видно от нормата минималното възнаграждение е 400лв., поради което претендирания хонорар от 950лв., доколкото има и претенция за лихва, не е прекомерен. Макар делото да не се отличава с определена фактическа и правна сложност, то позицията на ответника по непризнаване на явни факти и обстоятелства, е изисквала активност при установяването им чрез определени доказателствени средства, както и разглеждане на делото в няколко съдебни заседания, поради което хонорарът е обоснован.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По иска на Б. Х. Й.

ОСЪЖДА РАЙОНЕН СЪД С. да заплати на Б. Х. Й., ЕГН [ЕГН], сумата от 1000лв., представляваща неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на увреждане на 17.10.22г./до окончателното изплащане на главницата/, за публикуваната невярна информация по нчхд №16380/21г. на сайта на СРС, че присъда №173/07.07.2022г. е влязла в сила, както и че е постановено решение №2542 от 07.07.2022г. по същото дело, което не съществува.

ОСЪЖДА СРС по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв.М. Л. адвокатско възнаграждение от 950лв., както и ОСЪЖДА СРС да заплати на Б. Х. Й. ЕГН [ЕГН] разноските по делото от 10лв. държавна такса.

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба, подадена чрез АССГ, пред ВАС.

Преписи на страните.

Съдия: